

»Pomagal sem Jezusu«

Dokumentarni film »Coraggio del silenzio«: mučenec p. Placido Cortese

V dvorani slovenskega doma na Donizettijevi v Trstu so v petek, 5. januarja, zvečer prvič predvajali dokumentarni film o božjem služabniku, minoritskem patru Placido Corteseju.

Film z naslovom »Padre Placido Cortese Coraggio del silenzio« je omogočila založba mesečnika »Messaggero di sant'Antonio«, ki ga je nekoč uspešno urejal p. Placid. Poleg mnogih uglednih osebnosti družbenega in kulturnega življenja na Tržaškem so se prve predstavitve udeležili tudi tržaški škof mons. Evgen Ravignani, zastopniki italijanskih, hrvaških in slovenskih minoritov ter živa priča patrovega delovanja Majda Mazovnik iz Ljubljane. Vse je na začetku pozdravil Ivo Jevnikar, ki že dobro desetletje zbira pisna in ustna pričevanja o p. Placidu, zavzetem pobudniku verskega tiska, gorečem spovedniku, požrtvovalnem duhovniku med trpečimi jetniki v taborišču blizu Padove, ker vse kaže na njegovo posvečeno življenje.

Pretrsljivi zgodbi dajejo pogloblitni ton mnogi pričevalci, ki se zvrstijo na filmski pripovedni sceni ter zarisujejo podobo p. Placida, mučenja jetnikov v zloglasnem koncentracijskem taborišču Chiesanuova; v njem se je med drugo svetovno vojno

Začetek postopka za beatifikacijo (foto: arhiv Družine)

zvrstilo okoli 10.000 internirancev: Čehov, Judov, Hrvatov, Črnogorcev, največ pa je bilo Slovencev. »Stotine in stotine Slovencev je po zaslugi p. Placida ostalo pri življenju,« zatrjuje živa priča, Majda Mazovnik iz Ljubljane, ki je takrat bila študentka medicine na Univerzi v Padovi in je s p. Placidom sodelovala pri skupni skrivni akciji »Samopomoči« internirancem. V dobrodelni akciji sta poleg Mazovnikove sodelovali tudi takratni študentki Marija Slapsak in Istranka Marija Ujčić (nečakinja beograjskega nadškofa Ujčića) ter slovenski frančiškan Fortunat Zorman.

Placid se je povezoval z raznimi katoliški združenji in jim pomagal pri reševanju internirancev. Pod svojo redovniško haljo je skrivaj prenašal sestradanim v taborišče pakete in pisma. Občasno je vključeval v svoje delo tudi redovne sobrate, vendar so ga ti kmalu povsem zapustili, njega pa vsemu navkljub (osamitev od sobratov, preiskave, zasliševanja, zasledovanja tajne policije) ni zapustila brezmejna ljubezen do ljudi v stiski. Interniranci so ga imenovali dobri angel, plemeniti brat, človekoljub, blagi Kristusov vojak.

Placidova kalvarijska pot se je začela 8. oktobra 1944, ko ga je aretirala gestapovska tajna policija ter ga vrgla v mučeniško celico taborišča. Po pripovedovanju sojetnika slikarja Antona Zorana Mušiča so patra strahotno mučili, mu drobili in pulili prsta, do nezavesti pretepali, on pa je vztrajno polglasno molil, druge trpine spodbujal k pokončnosti, molččnosti in zaupanju v Boga. Kam so dali njegovo truplo po mučeniški smrti? Najverjetneje so ga sežgali v Rižarni v Trstu.

Mučen je bil zaradi dejanj ljubezni do ljudi v stiski, upiral se je tistim, ki so bili nepravilni do šibkih, revnih, nedolžnih, nemočnih. Za p. Placida je uveden postopek za beatifikacijo.

JOŽE ZADRAVEC